

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 grudnia 2021 roku.

Sąd Rejonowy w Golubiu-Dobrzyniu II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Leszek Osiński

Protokolant: starszy sekr. sądowy Barbara Dera

w obecności oskarżyciela Prok. Rej. --

po rozpoznaniu w dniu 19 stycznia 2021 roku, 16 marca 2021 roku, 18 maja 2021 roku, 31 sierpnia 2021 roku, 23 września 2021 roku, 7 października 2021 roku, 30 listopada 2021 roku,

sprawy W. T. (1)

syna J. i W. z d. R.

ur. (...) w T.

oskarżonego o to, że:

1. podał nieprawdę w deklaracji (...)36 za 2013 rok, złożonej w Urzędzie Skarbowym w (...)D. w dniu 31 marca 2014 roku w wyniku nierzetelnego prowadzenia podatkowej księgi przychodów i rozchodów w okresie od 1 stycznia 2013 roku do 31 grudnia 2013 roku w ten sposób, że:

- zaniżono koszty uzyskania przychodów poprzez błędne odliczenie składek na ubezpieczenie społeczne na kwotę 224,40 złotych i składek na ubezpieczenie zdrowotne na kwotę 682,32 zł;

- zawyżono koszty uzyskania przychodów na kwotę 526.500,00 złotych poprzez posłużenie się trzema fakturami VAT wystawionymi przez firmy (...) Sp. z o.o., NIP (...) oraz (...) Sp. z o.o., NIP (...), które nie były odzwierciedleniem rzeczywistych zdarzeń gospodarczych przez co naraził podatek na uszczuplenie w łącznej kwocie 169.390,00 zł

tj. o przestępstwo z art. 56 § 2 kks w zb. z art. 61 § 1 kks w zb. z art. 62 § 2 kks w zw. z art. 6 § 2 kks w zw. z art. 7 § 1 kks

2. podał nieprawdę w deklaracjach VAT-7K za III, IV kwartał 2013, oraz III, IV kwartał 2014 roku złożonych w Urzędzie Skarbowym w (...)D., w wyniku nierzetelnego prowadzenia ewidencji VAT w okresie od 1 lipca do 31 grudnia 2013 roku oraz od 1 lipca do 31 grudnia 2014 roku w ten sposób, że obniżono podatek należny o podatek naliczony poprzez posłużenie się sześcioma fakturami VAT wystawionymi przez firmy (...) Sp. z o.o., NIP (...), (...) Sp. z o.o., NIP (...) oraz (...) sp. z o.o., NIP (...), które nie były odzwierciedleniem rzeczywistych zdarzeń gospodarczych, przez co naraził podatek na uszczuplenie w łącznej kwocie 128.291,00 złotych

tj. o przestępstwo z art. 56 § 2 kks w zb. z art. 61 § 1 kks w zb. z art. 62 § 2 kks w zw. z art. 6 § 2 kks w zw. z art. 7 § 1 kks

ORZEKA:

I. uznaje oskarżonego W. T. (1) za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie 1 aktu oskarżenia z tym ustaleniem, iż stanowi on przestępstwo skarbowe z art. 56 ust. 2 w zw. z art. 61 § 1 kks w zb. z art. 62 § 2a kks w zw. z art. 6 § 2

kks w zw. z art. 7 § 1 kks i za to po myśli art. 7 § 2 kks na mocy 62 § 2a kks w zw. z art. 23 §1 i 3 kks wymierza mu karę grzywny w wysokości 25 (dwudziestu pięciu) stawek dziennych przyjmując wysokość jednej stawki za równoważną kwocie 500 (pięciuset) złotych;

II. uznaje oskarżonego W. T. (1) za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie 2 aktu oskarżenia z tym ustaleniem, iż stanowi on przestępstwo skarbowe z art. 56 § 2 kks w zw. z art. 61 § 1 kks w zb. z art. 62 § 2a kks w zw. z art. 6 § 2 kks w zw. z art. 7 § 1 kks i za to po myśli art. 7 § 2 kks na mocy art. 62 § 2a kks w zw. z art. 23 § 1 i 3 kks wymierza mu karę grzywny w wysokości 20 (dwudziestu) stawek dziennych przyjmując wysokość jednej stawki za równoważną kwocie 500 (pięciuset) złotych;

III. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 2250 zł (dwa tysiące dwieście pięćdziesiąt złotych) tytułem opłaty sądowej i obciąża go wydatkami poniesionymi w sprawie w kwocie 40 (czterdzieści) złotych.

II K 202/20

UZASADNIENIE

Naczelnik Urzędu Skarbowego w (...)D. wniósł do tutejszego sądu akt oskarżenia przeciwko W. T. (1), w którym zarzucił mu popełnienie dwóch czynów z art. 56 § 2 kks w zb. z art. 61 § 1 kks w zb. z art. 62 § 2 kks w zw. z art. 6 § 2 kks w zw. z art. 7 § 1 kks (k. 40-42).

Wyrokiem tutejszego sądu z 8 sierpnia 2019 roku w sprawie II K 3/19 uznano oskarżonego za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów i za czyn z punktu 1. aktu oskarżenia wymierzono karę grzywny w kwocie 25 stawek dziennych, przyjmując wysokość jednej stawki za równoważną kwocie 1.000 złotych, za czyn z punktu 2. aktu oskarżenia wymierzono zaś karę grzywny w wymiarze 20 stawek dziennych, przyjmując wysokość jednej stawki za równoważną kwocie 1.000 złotych. Orzeczenie zawiera także rozstrzygnięcie o kosztach (k. 181-182).

Wyrok został zaskarżony apelacją obrońcy oskarżonego (k. 198-210).

Na skutek apelacji obrońcy Sąd Okręgowy w Toruniu uchylił zaskarżony wyrok i sprawę przekazał do ponownego rozpoznania (k. 228).

Z punktu widzenia obecnego postępowania kluczowe znaczenie miały wskazania Sądu II instancji, wiążące sąd w ponownym postępowaniu. Ich przedstawienie wydaje się zatem konieczne.

Uwagi zawarte w uzasadnieniu wyroku Sądu II instancji (k. 233-242) wskazują na niedostatki postępowania dowodowego i wynikające stąd niewyjaśnienie kilku istotnych dla rozstrzygnięcia niejasności (k. 235). W ocenie Sądu II instancji oparcie ustaleń faktycznych o materiał zawarty w decyzjach podatkowych stanowił naruszenie art. 8 kpk wyrażającego zasadę samodzielności jurysdykcyjnej sądu karnego (k. 236). Sąd I instancji zaniechał przeprowadzenie dowodu:

- a. z akt postępowania podatkowych;
- b. z przesłuchania świadków – osób współpracujących z oskarżonym;
- c. z dokumentów przedstawionych w trakcie postępowania przez oskarżonego (ofert wraz z informacjami co do jego podwykonawców, oświadczenie i dowód osobisty E. Ż. (1)).

W dalszych rozważaniach Sąd II instancji wskazał na brak odniesienia się sądu meriti do kwestii trzech faktur wystawionych W. T. (1) przez firmę (...) sp.z.o.o.

Po uchyleniu zaskarżonego wyroku i zwrocie akt sądowi I instancji, oskarżyciel publiczny, Naczelnik Urzędu Skarbowego w (...)D., zawnioskował o przeprowadzenie dowodu z kopii akt podatkowych sygn. 0422 - (...) (...)1.2016 w sprawie określenia zobowiązania podatkowego w podatku dochodowym od osób fizycznych za 2013 r. oraz sygn.

0422 - (...). (...).1.2016 w sprawie określenia zobowiązania podatkowego w podatku od towarów i usług za trzeci i czwarty kwartał 2013 r. oraz pierwszy, drugi, trzeci i czwarty kwartał 2014 r. (k. 246). O przesłanie akt podatkowych wystąpił także sąd (k. 247). Dokumentacja ta została dołączona do akt głównych sprawy (tom 1-6).

Mając na uwadze powyższe, sąd ponownie rozpatrujący sprawę:

1. pozyskał dokumentację spraw podatkowych i przeprowadził z niej dowód (k. 334v.);
2. przesłuchał w charakterze świadka E. Ż. (2) (k. 266);
3. przesłuchał w charakterze świadków P. M. (k. 291-293), M. D. (k. 293-294), P. P. (k. 294);
4. na wniosek obrońcy przesłuchano w charakterze świadka H. S. co do okoliczności zlecenia i wykonania przez podwykonawcę firmy oskarżonego – (...) sp.z.o.o. prac budowlanych na rzecz zlecającego (...) sp.z.o.o., a udokumentowanych fakturami wskazanymi w punkcie II aktu oskarżenia (k. 333v.-334v.);
5. podjął kilkakrotnie próbę przesłuchania w charakterze świadków J. R. (1) ((...) sp.z.o.o.) oraz K. B. ((...) sp.z.o.o. oraz (...) sp.z.o.o.); w sprawie nie udało się ustalić ich obecnego miejsca pobytu.

Na podstawie przedstawionych czynności ustalono następujący stan faktyczny:

W. T. (1) w 2013 roku prowadził działalność gospodarczą pod nazwą E. P. W. T. (1). W związku ze zgłoszeniem VAT-R z 26 lutego 2013 roku był czynnym i zarejestrowanym podatnikiem podatku od towarów i usług. W związku z prowadzoną działalnością dokonywał świadczenia usług budowlanych w obiektach budownictwa mieszkaniowego oraz świadczenia usług budowlanych, usług czyszczenia obiektów, dostawy solarów, reflektorów L., kranów i baterii łazienkowych, środków trwałych, granulatu PET.

Dowód: okoliczność bezsporna

W 2013 roku W. T. (1) otrzymywał wynagrodzenie ze stosunku pracy oraz uzyskiwał przychód z działalności wykonywanej osobiście. Fakt ów wynika z przedłożonej informacji PIT-11. Z tych tytułów odprowadzane były składki na własne ubezpieczenie społeczne i zdrowotne. W zeznaniu podatkowym PIT 36 za 2013 roku W. T. (1) wykazał składki na własne ubezpieczenie społeczne w kwocie 936,83 złotych, natomiast na ubezpieczenie zdrowotne – 3917,95 złotych. Składki wykazane przez pracodawcę wyniosły na ubezpieczenie społeczne wyniosły 230,12 złotych, zaś na ubezpieczenie zdrowotne – 2791,06 złotych. Z informacji przekazanej przez ZUS Inspektorat w B. wynika, iż w ramach działalności własnej W. T. (1) wpłynęły następujące kwoty składek: 931,10 złotych tytułem ubezpieczenia społecznego oraz 1809,21 złotych składki na ubezpieczenie zdrowotne. Wobec powyższego możliwe do odliczenia składki na ubezpieczenie społeczne wyniosły łącznie 1.161,22 złotych (931,10+230,12), a na ubezpieczenie zdrowotne – 4.600,27 złotych ((...),21 + (...),06). W zeznaniu podatkowym PIT 36 W. T. (1) zaniżył tym samym koszty uzyskania przychodów poprzez błędne odliczenie poniższych składek na kwotę odpowiednio 224,40 złotych oraz 682,32 złotych.

- k. 975, k. 986v. akt podatkowych.

Ponadto w deklaracji PIT 36 za rok 2013, którą W. T. (1) złożył w Urzędzie Skarbowym w (...)D. w dniu 31 marca 2014 roku zawyżono koszty uzyskania przychodów na łączną kwotę 526,500 złotych. Stan ten wynikał z zaewidencjonowania po stronie kosztów uzyskania przychodów trzech faktur VAT nie odzwierciedlających rzeczywistych zdarzeń gospodarczych. Chodzi o następujące faktury:

- faktura VAT nr (...) z dnia 30 września 2013 r. wystawiona przez firmę (...) sp. z o.o., NIP (...), dokumentująca nabycie robót ziemnych na kwotę 490.000,00 zł,

- faktura VAT nr (...) z dnia 20 grudnia 2013 r. wystawiona przez firmę (...) sp. z o.o., NIP (...), dokumentująca nabycie robót ogólnobudowlanych na kwotę 22.000,00 zł,

- faktura VAT nr (...) z dnia 30 grudnia 2013 r. wystawiona przez firmę (...) Sp. z o.o., NIP (...), dokumentująca nabycie robót instalacyjnych na kwotę 14.500,00 zł.

Wskazane powyżej faktury wskazują na wykonanie przez spółki (...) robót na rzecz E. P. W. T. (1). Firma (...) była w omawianych procesach gospodarczych wykonawcą usług odpowiednio na rzecz:

1. G. (...) (roboty ziemne i wywóz nadmiaru gruntu na terenie budowy Galerii Handlowej (...) w M.), które następnie miała zlecić swojemu podwykonawcy (...) sp.z.o.o.;
2. P.R.E. (...) sp.z.o.o. w Ł. (wykonanie robót ogólnobudowlanych w budynku mieszkalnym wielorodzinnym w miejscowości L.), które następnie miała zlecić swojemu podwykonawcy F..sp.z.o.o.;
3. P.R.E. (...) sp.z.o.o. w Ł. (rozbudowa i modernizacja instalacji wodnej, grzewczej i kanalizacyjnej w budynku biurowym z (...)), które miała następnie zlecić swojemu podwykonawcy (...) sp.z.o.o.

Roboty wskazane w fakturach zostały wykonane. W trakcie prowadzonych postępowań podatkowych ujawniono, iż robót tych wymienione spółki – podwykonawcy W. T. (1) - nie przeprowadziły. Nie przeprowadził ich także J. B. (1) działający pod firmą (...), który miał być z kolei podwykonawcą spółek (...).

Dowód:

- decyzja Naczelnika Urzędu Skarbowego w (...)D. z 2 marca 2017 roku, (...) - (...). (...).1.2016 – k. 974-987 akt podatkowych;

- faktury VAT – k. 121, k. 152, k. 158;

- zeznania świadka P. M. – k. 293;

- zeznania świadka H. S. – k. 333v.-334v.

Będąc czynnym podatnikiem od towarów i usług, zgodnie z treścią zgłoszenia rejestracyjnego, W. T. (1) był zobowiązany do składania deklaracji VAT-7K, obejmujących kwartalne podsumowanie dokonanych w danym okresie opodatkowanych transakcji. Takie deklaracje W. T. (1) złożył również za III i IV kwartał 2013 r. oraz za III i IV kwartał 2014 roku. W złożonych deklaracjach W. T. (1) posłużył się sześcioma fakturami VAT, które nie były odzwierciedleniem rzeczywistych zdarzeń gospodarczych, na podstawie których obniżał podatek należny o podatek naliczony na łączną kwotę 128.291,00 zł. Chodzi o następujące faktury VAT:

- faktura VAT nr (...) z dnia 30 września 2013 r. wystawiona przez firmę (...) sp. z o.o., NIP (...), dokumentująca nabycie robót ziemnych, kwota podatku VAT 112.700,00 zł;

- faktura VAT nr (...) z dnia 20 grudnia 2013 r. wystawiona przez firmę (...) sp. z o.o., NIP (...), dokumentująca nabycie robót ogólnobudowlanych, kwota podatku VAT 5.060,00 zł;

- faktura VAT nr (...) z dnia 30 grudnia 2013 r. wystawiona przez firmę (...) sp. z o.o., NIP (...), dokumentująca nabycie robót instalacyjnych, kwota podatku VAT 3.335,00 zł;

- faktura VAT nr (...) z dnia 22 września 2014 r. wystawiona przez (...) sp. z o.o., NIP (...), dokumentująca nabycie robót ziemnych, kwota podatku VAT 3.450,00 zł;

- faktura VAT nr (...) z dnia 1 października 2014 r. wystawiona przez (...) Sp. z o.o., NIP (...), dokumentująca nabycie robót ziemnych, kwota podatku VAT 3.450,00 zł;

- faktura VAT nr (...) z dnia 28 listopada 2014 r. wystawiona przez (...) Sp. z o.o., NIP (...), dokumentująca nabycie robót ziemnych, kwota podatku VAT 296,30 zł.

Wskazane powyżej faktury wskazują na wykonanie przez spółki (...), F. oraz P. robót na rzecz E. P. W. T. (1). Firma (...) była w omawianych procesach gospodarczych wykonawcą usług odpowiednio na rzecz:

1. G. (...) (roboty ziemne i wywóz nadmiaru gruntu na terenie budowy Galerii Handlowej (...) w M.), które następnie miała zlecić swojemu podwykonawcy (...) sp.z.o.o.;
2. P.R.E. (...) sp.z.o.o. w Ł. (wykonanie robót ogólnobudowlanych w budynku mieszkalnym wielorodzinnym w miejscowości L.), które następnie miała zlecić swojemu podwykonawcy F..sp.z.o.o.;
3. P.R.E. (...) sp.z.o.o. w Ł. (rozbudowa i modernizacja instalacji wodnej, grzewczej i kanalizacyjnej w budynku biurowym z (...)), które miała następnie zlecić swojemu podwykonawcy (...) sp.z.o.o.;
4. P.R.E. (...) sp.z.o.o. w Ł. (wykonanie robót ziemnych przy konserwacji i rewitalizacji kanałów melioracyjnych na polderach – S., I., S.), które następnie miała zlecić swojemu podwykonawcy (...) sp.z.o.o.;
5. P.R.E. (...) sp.z.o.o. w Ł. (wykonanie robót grzewczych, wodnych i kanalizacyjnych w budynku wielorodzinnym w miejscowości L.), które następnie miała zlecić swojemu podwykonawcy (...) sp.z.o.o. (faktury nr (...) z dnia 1 października 2014 r. oraz nr 03/11/2014 z dnia 28 listopada 2014 r.).

Roboty wskazane w fakturach zostały wykonane. (...) tych wymienione spółki – podwykonawcy W. T. (1) - nie przeprowadziły. Nie przeprowadził ich także J. B. (1) działający pod firmą (...), który miał być z kolei podwykonawcą spółek (...). W trakcie postępowania podatkowego ustalono, iż spółka (...) prowadzona przez J. R. (1) nie prowadziła żadnej działalności, nie wykonywała usług stwierdzonych w fakturach VAT. J. R. (1) złożył przy tym pisemne oświadczenie, iż spółkę (...) założył z pomocą W. T. (2). Potwierdził przy tym, iż był tylko „słupem”. Spółka nie zatrudniała żadnych pracowników. Wszelkie formalności związane z założeniem spółki załatwiał wspólnie z W. T. (2). J. R. (1) podpisywał jedynie faktury, które dostarczał mu W. T. (1). W. T. (1) znał z czasów zamieszkiwania w miejscowości L., kiedy byli sąsiadami. J. B. (1) zmarł 31 sierpnia 2014 roku.

Dowód:

- faktury VAT – k. 121, k. 152, k. 158, k. 163, k. 167 i k. 168;
- decyzja Naczelnika Urzędu Skarbowego w(...)D. z 2 marca 2017 roku, sygn. 0422 - (...). (...).1.2016 – k. 71-87;
- oświadczenie J. R. (1) – k. 504 akt podatkowych;
- notatka służbowa pracowników US w (...)D. – k. 505 akt podatkowych;
- zeznania świadka P. M. – k. 293;
- zeznania świadka H. S. – k. 333v.-334v;
- wyjaśnienia oskarżonego W. T. (1) – k. 68;
- informacja Naczelnika Urzędu Skarbowego w I. o śmierci J. B. (2) – k. 519 akt podatkowych.

W 2015 r. została wszczęta wobec W. T. (1) kontrola podatkowa. Na skutek czynności kontrolnych, Naczelnik Urzędu Skarbowego w (...)D. wszczął postępowanie podatkowe w sprawie określenia prawidłowego rozliczenia podatku dochodowego od osób fizycznych za 2013 rok. Postępowanie to zostało zakończone decyzją z 2 marca 2017 r. w sprawie (...) - (...). (...).1.2016, określającą zobowiązanie podatkowe w podatku dochodowym od osób fizycznych za 2013 r. w kwocie 169.390,00 zł. W. T. (1) zakwestionował wydaną decyzję. Decyzją Dyrektora I. Administracji Skarbowej w B. z dnia 12 czerwca 2018 r. w sprawie (...) - (...). (...).52.2017.43 powyższa decyzja została utrzymana w mocy.

Dowód:

- decyzja Naczelnika Urzędu Skarbowego w (...)D. (...) - (...). (...)1.2016 – k. 974-987 akt podatkowych;

- decyzja Dyrektora I. Administracji Skarbowej w B. z 12.06.2018 r. w sprawie (...) - (...). (...)52.2017.43 – k. 17-25.

Analogicznie, Naczelnik Urzędu Skarbowego w (...)D. wszczął postępowanie podatkowe wobec W. T. (1) w zakresie prawidłowego rozliczenia podatku od towarów i usług za trzeci i czwarty kwartał 2013 r. oraz pierwszy, drugi, trzeci i czwarty kwartał 2014 r. Postępowanie to zakończono wydaniem decyzji z 2 marca 2017 r. w sprawie (...) - (...). (...)1.2016, określającej zobowiązanie podatkowe od towarów i usług za trzeci i czwarty kwartał 2013 r. oraz za pierwszy, drugi, trzeci i czwarty kwartał 2014 r. Decyzję tę zakwestionował W. T. (1). Decyzją Dyrektora I. Administracji Skarbowej w B. z dnia 12 czerwca 2018 r. w sprawie (...) - (...). (...)88.2017 powyższa decyzja została utrzymana w mocy.

Dowód:

- decyzja Naczelnika Urzędu Skarbowego w (...)D. z 2 marca 2017 roku, sygn. 0422 - (...). (...)1.2016 – k. 71-87;

- decyzja Dyrektora I. Administracji Skarbowej w B. z 12.06.2018 r. w sprawie (...) - (...). (...)88.2017 – k. 4-15.

Oskarżony W. T. (1) nie był dotychczas karany, żonaty, ojciec czworga dzieci, na utrzymaniu jedno dziecko, wykształcenie wyższe, z zawodu ekonomista, pełniący funkcję prezesa (...) S.A. z siedzibą w W. Oddział w L., osiągający dochód w kwocie 5000 zł miesięcznie, właściciel domu jednorodzinnego i działki położonej w M..

Dowód:

- informacja z K. – k. 310,

- dane osobopoznawcze – k. 64.

Oskarżony W. T. (1) na przestrzeni całego postępowania nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów. Na etapie postępowania sądowego dwukrotnie złożył obszernie wyjaśnienia, w których przedstawił okoliczności związane z wykonywaniem prac zleconych jego firmie (...). Odniósł się do okoliczności wystawienia spornych faktur, wskazując, iż wynikające z nich zdarzenia gospodarcze miały miejsce. Podkreślił, że zatrudniał 2-3 osoby, wobec czego nie był w stanie wykonać zleconych prac. Wobec tego prace te zlecał podwykonawcom. Były to spółki (...). V. oraz P.. W tym celu kontaktował się z K. B. (spółki (...)) oraz J. R. (1), przedstawicielem spółki (...). W. T. (1) wyjaśnił, iż nie zatrudniał pracowników „na czarno”. Nie może natomiast odpowiadać za ich zatrudnienie „na czarno” przez spółki – podwykonawców (k. 65-58, k. 265v.).

Dokonując oceny wyjaśnień oskarżonego, sąd zważył, iż generalnie poza sporem pozostawał fakt zakresu robót zleconych firmie (...) przez G. (...) i P.R.E. (...) sp.z.o.o. w Ł. oraz fakt ich wykonania. Okoliczności tych nie kwestionował również oskarżyciel publiczny. Relację oskarżonego w tym zakresie potwierdzili przedstawiciele firm zlecających wykonania robót, tj. P. M. z G. (...) (k. 291-293) oraz H. S. z P.R.E. B. (k. 333v.-334v.). Ich obiektywne i wyważone zeznania korelują w tym zakresie z wyjaśnieniami oskarżonego. Dopełniają je także zeznania kolejnych przesłuchanych świadków – pracowników firmy (...) w czasie wykonywania prac na terenie budowy w M., tj. M. D. (k. 293) i P. P. (k. 294). Wątpliwości nie budzi także fakt zgłoszenia P. M. przez oskarżonego faktu zlecenia prac firmom podwykonawcom (zeznania P. M. - k. 292). O zleceniu prac podwykonawcom wiedział także H. S., podkreślając, iż wykonanie prac wymagało „dobrego usprzętowania”, związanego między innymi z koniecznością podniesienia terenu o 75 cm na budowie w miejscowości L. (k. 334). Prace te zostały wykonane. H. S. zaznaczył zarazem, iż nie posiadał wiedzy na temat podwykonawców. Nie interesowało go to, nie rozmawiał z podwykonawcami (k. 334). Mając to na uwadze, sąd zważył, iż w przedmiotowej sprawie przedmiotem sporu nie była kwestia zakresu robót zleconych firmie oskarżonego, czy też kwestia ich wykonania. Firmy zlecające roboty posiadały także wiedzę na temat zlecenia wykonania tych prac przez firmę oskarżonego innym podmiotom (dalszym podwykonawcom). Rzecz natomiast w tym, czy rzeczywiście prace zostały wykonane przez podwykonawców (lub dalej – przez ich podwykonawców), czy

też przez pracowników zatrudnianych „na czarno” przez W. T. (1). W tym zakresie wyjaśnienia oskarżonego budzą zasadnicze wątpliwości. Podkreślić w związku z tym trzeba, iż w tym zakresie organ podatkowy, Urząd Skarbowy w (...)D. przeprowadził żmudne, długotrwałe i drobiazgowo postępowanie. Dość wskazać, iż akta podatkowe obejmują 6 tomów, dokumentując ogromną pracę związaną z wyjaśnieniem okoliczności, które miały być podstawą wystawienia zakwestionowanych faktur. W pierwszej kolejności należy wskazać wobec tego, iż jednym z podwykonawców firmy oskarżonego miała być spółka (...) sp.z.o.o. reprezentowana przez J. R. (1). Miała ona wykonać roboty ziemne przy konserwacji i rewitalizacji kanałów melioracyjnych w miejscowościach S., I. i S. (k. 163-164) oraz roboty budowlane i instalacyjne wod-kan w miejscowości L. (k. 167 i k.168, k. 170). Ustalenia postępowania podatkowego dowodzą, iż spółka (...) została założona przez J. R. (1) przy pomocy W. T. (3). Spółka nigdy nie zatrudniała pracowników i nie wykonywała żadnych usług. W trakcie kontroli J. R. (1) złożył pisemne oświadczenie, iż spółkę założył przy pomocy W. T. (1) (k. 504 akt podatkowych). Zapoznanie się z treścią oraz formą oświadczenia pozwala przy tym na wyciągnięcie wniosku co do możliwości prowadzenia spraw spółki przez J. R. (1) i realizacji prac jej zleconych. Wniosek ten wydaje się tym bardziej zasadny, jeśli zważy się dodatkowo na ustalenia sądu w niniejszej sprawie, dokonane w trakcie próby doprowadzenia do przesłuchania J. R. (1). Według ustaleń policji J. R. (1) nadużywa alkoholu i prowadzi koczowniczy tryb życia (k. 327v.). Twierdzenie, iż spółka ta wykonała na rzecz firmy oskarżonego prace wymagające znacznego usprzętowania oraz wiedzy i umiejętności budowlanych jawi się w związku z tym jako niedorzeczne. Dodać trzeba także, iż podczas czynności kontrolnych pracownicy Urzędu Skarbowego w G.-D. odbyli rozmowę z J. R. (1). Wskazał on wówczas, iż jest jedynie „ślupem”, podpisywał faktury, które dostarczał mu W. T. (1). Spółka nie zatrudniała pracowników i nie świadczyła żadnych usług. J. R. (1) wskazał wówczas również, że był sąsiadem oskarżonego w L. – stąd ich znajomość (k. 505 akt podatkowych). Warto w związku z tym wskazać, iż wiadomości pozyskane przez pracowników Urzędu Skarbowego z całą pewnością pochodziły od J. R. (1). Zawierają między innymi wiadomości, które musiał podać im właśnie wskazany rozmówca. Chodzi o kwestię wcześniejszej znajomości wynikającej z sąsiedztwa. Nie sposób przyjąć, aby relację w tym zakresie urzędnicy mogli spreparować, co później próbował sugerować J. R. (1) (k. 535 akt podatkowych). Zestawiając oświadczenie J. R. (1) (k. 504) oraz pismo zawarte na karcie 535 akt podatkowych, nie sposób przyjąć, aby J. R. (1) był w stanie pismo takie samodzielnie sporządzić. W przekonaniu sądu powstało ono wyłącznie w celu odwołania informacji pozyskanych od J. R. (1) przez pracowników Urzędu Skarbowego. Co istotne, w trakcie czynności kontrolnych organ podatkowy poczynił także ustalenia dotyczące sytuacji życiowej J. R. (1). Wynika z nich, iż w okresie wystawiania faktur przez P. na rzecz oskarżonego J. R. (1) zajmował lokal komunalny w K., nie płacił czynszu. Korzystał z pomocy społecznej w postaci zasiłku celowego na zakup żywności lub posiłku oraz zasiłku okresowego (k. 82 akt). Spółka (...) nie złożyła sprawozdania finansowego za 2014 rok (k. 82v.). W świetle tych ustaleń sąd nie mógł uznać wyjaśnień oskarżonego w części dotyczącej zlecenia i wykonania wskazanych powyżej prac spółce (...). Skoro prace zostały wykonane to jasny stąd wniosek, iż zostały one wykonane przez firmę (...). Wobec tego faktury VAT wystawione przez P. nie odzwierciedlały rzeczywistych zdarzeń gospodarczych. Podobnie ma się rzecz jeśli chodzi o faktury wystawione przez spółki (...). Również i w tym zakresie organ podatkowy przeprowadził drobiazgowo, wieloaspektowe postępowanie, które doprowadziło do wniosku, iż faktury te nie odzwierciedlały rzeczywistych zdarzeń gospodarczych. Ujawniono przy tym, iż prace zleczone obu spółkom (które łączyła osoba K. B.) zostały z kolei zleczone kolejnego podwykonawcy, tj. J. B. (1) prowadzącemu działalność gospodarczą pod nazwa (...). Na marginesie należy wskazać, iż sąd nie mógł przeprowadzić dowodu z zeznań J. B. (1), gdyż zmarł on w 2014 roku. Po wykonaniu zleconych usług – co ustalono już podczas uprzedniego postępowania sądowego i co nie było sporne - J. B. (1) miał wystawić spółce (...) fakturę nr (...) z dnia 27 września 2013 roku w kwocie netto 475.000,00 zł i podatku VAT 109.250,00 zł. Z treści faktury wynika, iż została wystawiona w związku z wykonaniem robót budowlanych wg ustaleń i umowy z dnia 06.08.2013 r. – V. P. M.. W przypadku F. B. miał wystawić dwie faktury: nr (...) z dnia 18 grudnia 2013 roku, o wartości netto 20.000,00 zł i podatku VAT 4.600,00 zł, gdzie w treści faktur wskazano roboty budowlane w miejscowości L. oraz nr 2/12/2013 z dnia 27 grudnia 2013 roku, o wartości netto 13.000,00 zł i podatku VAT 2.990,00 zł, gdzie w treści faktury wpisano roboty budowlane instalacyjne w B.. Co istotne, W. T. (1) nie posiadał praktycznej wiedzy na temat działalności obu spółek. Poprzestał na zapewnieniu K. B. co do możliwości wykonania prac przez zleconych spółkom. Warto wobec tego wskazać – co ustalił organ podatkowy – iż do dnia 19 listopada 2013 roku K. B. nie był pracownikiem spółki (...), nie piastował w niej też żadnego stanowiska. Do tego czasu prezesem zarządu był P. K. (zmarły 21 czerwca 2015 roku). Dopiero 19 listopada 2013 roku K. B. został jej prezesem. W tym stanie rzeczy nie sposób logicznie wyjaśnić, w jaki sposób doszło do odbioru

przez niego faktury VAT z 27 września 2013 r., wystawionej przez Przedsiębiorstwo (...) (faktura VAT (...)). Należy podzielić stanowisko, iż w tym wypadku doszło do antydatowania dokumentu celem nadania pozoru prawdziwości stwierdzonych w nim zdarzeń gospodarczych. Idąc wyznaczonym tropem, w trakcie czynności kontrolnych organ podatkowy dokonał sprawdzenia prawidłowości i rzetelności transakcji sprzedaży usług, która miała być dokonana przez J. B. (1) na rzecz spółek (...). W tym celu pozyskano protokół kontroli podatkowej dokonanej w firmie (...). Tą drogą ustalono, iż w zbiorze dokumentów firmy (...) za okres od 1 sierpnia 2013 roku do 31 grudnia 2013 roku nie ujawniono faktur nr (...) z 18 grudnia 2013 roku, nr 2/12/2013 z dnia 27 grudnia 2013 roku, które miały zostać wystawione na rzecz (...) Sp. z o.o. Podobnie, nie ujawniono także faktury nr (...) z dnia 27 września 2013 roku, która miała być wystawiona na rzecz spółki (...). Faktury te nie zostały wykazane w żadnym urzędzeniu księgowym tj. w podatkowej księdze przychodów i rozchodów za 2013 rok, w ewidencji dostaw prowadzonej dla potrzeb podatku od towarów i usług oraz w zeznaniu rocznym PIT-36 za 2013 rok, jak i w deklaracjach VAT-7 za poszczególne miesiące 2013 roku. Ustalono ponadto, iż firma (...) nie prowadziła działalności prowadzonej w zakresie usług budowlanych. Jej działalność ograniczała się do hurtowej sprzedaży odpadów i złomu (k. 76 akt sprawy). J. B. (1) nie wymienił wśród swych kontrahentów spółek (...) (k. 76v.). Ustalenia te należy z kolei zestawzić z informacjami na temat działalności spółek (...). Na podstawie sprawdzenia w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w W. ustalono, iż wymienione spółki nie były płatnikami składek. To z kolei prowadzi do wniosku, iż nie zatrudniały pracowników. Skoro zatem firma (...) nie wykonała usług wynikających z przedstawionych faktur, a spółki (...) nie były w stanie wykonać usług na rzecz firmy oskarżonego, to za zasadny należy uznać wniosek, iż faktury VAT wystawione przez te spółki nie odzwierciedlały rzeczywistych zdarzeń gospodarczych.

Optyki tej nie zmieniają zeznania świadka E. Ż. (2). Wskazał on, iż w 2013 roku wykonywał prace na terenie budowy w M.. Nie potrafił jednak powiedzieć przez kogo został zatrudniony i na rzecz jakiej firmy wykonywał pracę. Podkreślił, iż jego „niby-pracodawcą” była osoba o nazwisku lub pseudonimie (...), (...). Za wykonaną pracę świadek nie otrzymał wynagrodzenia, pracował tam bez umowy (k. 266). Sąd nie kwestionuje tych zeznań. Przedstawione zeznania nie wnoszą przeto nic istotnego do sprawy. Nie sposób wszak na ich podstawie ustalić, czy świadek był zatrudniony przez K. B.. Wskazał na to w swoim oświadczeniu, które złożył w 2018 roku (k. 57). Warto w związku z tym podkreślić, iż oświadczenie to złożył po wizycie w firmie oskarżonego, gdzie wcześniej dokonał zakupu tzw. solara (k. 266). W trakcie składania zeznań świadek nie był już tak kategoryczny, co może wskazywać na to, iż nazwisko zatrudniającego zostało mu zasugerowane podczas wizyty w firmie (...). Oparcie na tak nieprecyzyjnych zeznaniach ustaleń faktycznych w sprawie i wyprowadzenie wniosku o zatrudnianiu pracowników „na czarno” przez kontrahentów oskarżonego wydaje się nieuprawnione. Nie dowodzi przy tym, iż spółka (...) rzeczywiście wykonała prace stwierdzone w wystawionej fakturze. E. Ż. (2) wskazał ponadto, iż wykonywał prace zbrojeniowe (k. 266), podczas gdy prace takie nie były przedmiotem zlecenia udzielonego firmie oskarżonego. Przedmiot prac został wskazany w umowie na wykonanie prac ziemnych pomiędzy G. (...) a E. P. W. T. (1). Z treści umowy wynika, iż chodziło o wykonanie rozbiórek i częściowe ogrodzenie terenu, wykonanie niwelacji części terenu, wykonanie prac ziemnych, między innymi wykopów i przekopów oraz części wykopów pod stopy i ławy fundamentowe, wykonanie wjazdu tymczasowego na teren budowy, przygotowanie wykopów pod główne ciągi instalacji zewnętrznych oraz wyburzanie i utylizację nieczystości po nieczynnym szambie (k. 122-123). Próżno szukać wśród nich prac zbrojeniowych. O rzeczywistym zleceniu prac spółkom-podwykonawcom nie przesądza także fakt oficjalnego wykupienia przez oskarżonego jedynie trzech noclegów dla pracowników firmy (...). Oczywistym jest wszak, iż oficjalna rezerwacja większej ilości miejsc noclegowych automatycznie demaskowałaby fakt zatrudnienia pracowników bez umowy. Z noclegów tych korzystał oskarżony i osoby oficjalnie zatrudnione w jego firmie, tj. P. P. i M. D.. Wskazani świadkowie potwierdzili zarazem, iż na terenie budowy w M. przebywały także inne osoby. Nie byli jednak w stanie powiedzieć, czy były to osoby zatrudnione przez oskarżonego (k. 294). P. P. wspominał ponadto, iż na budowie w M. przebywał także J. R. (1). Jak to określił powołany świadek – „prezes T. go zatrudniał” (k. 294). Wypowiedź ta jednoznacznie wskazuje na charakter zależności pomiędzy oskarżonym a J. R. (2). Jest zbieżna z ustaleniami dokonanymi podczas kontroli organów podatkowych.

Mając na uwadze przedstawiony powyżej materiał dowodowy, sąd uznał oskarżonego W. T. (1) za winnego popełnienia czynów opisanych w akcie oskarżenia. Należy przy tym podkreślić, iż po uprzednim uprzedzeniu stron (k. 347) sąd

zmienił kwalifikację prawną czynów, przyjmując iż zachowanie W. T. (1) w obu przypadkach wypełniło znamiona przestępstw skarbowych z art. 56 ust. 2 kks w zw. z art. 61 § 1 kks w zb. z art. 62 § 2a kks w zw. z art. 6 § 2 kks w zw. z art. 7 § 1 kks. W przedmiotowej sprawie nie może budzić wątpliwości kluczowe ustalenie dotyczące posłużenia się przez W. T. (1) tzw. pustymi fakturami, które nie odzwierciedlały stanu rzeczywistego. Dowiedziono wszak, iż spółki (...), F. oraz P. wystawiły faktury na rzecz firmy oskarżonego, które wskazywały na wykonanie prac, które nie zostały przez nie wykonane (bądź – jak w przypadku spółek (...) – przez ich rzekomego podwykonawcę – (...)). To z kolei prowadzi do jedyne go logicznego wniosku, iż prace te wykonała firma oskarżonego bez udziału podmiotów trzecich, podwykonawców. Oczywiście zakres prac zleconych firmie oskarżonego wykluczał możliwość ich wykonania przez 2-4 osoby, które były oficjalnie zatrudnione w E. P.. Stąd też oczywisty wniosek o wykonaniu robót przy udziale pracowników, którzy nie byli legalnie zatrudnieni. Poza okolicznościami szeroko przedstawionymi już powyżej, na proceder ten wskazuje także fakt, iż w zdecydowanej większości opisanych wypadków dochodziło do rzekomo gotówkowego rozliczania się pomiędzy firmą oskarżonego a spółkami-podwykonawcami. Posłużenie się tymi fakturami w przypadku pierwszego zarzucanego czynu doprowadziło do zawyżenia kosztów uzyskania przychodów, co wraz z ustaleniem nieprawidłowego odliczenia składek na ubezpieczenie społeczne i zdrowotne, naraziło na uszczuplenie podatku od osób fizycznych za rok 2013 w łącznej kwocie 169.390 złotych. Wskazać w związku z tym należy, iż w tym stanie rzeczy oskarżony wypełnił znamiona tzw. oszustwa podatkowego z art. 56 ust. 2 kks, polegającego w tym wypadku na podaniu nieprawdy w złożonej deklaracji PIT-36. Jak już wielokrotnie wskazano, podanie nieprawdy polegało na uwzględnieniu w deklaracji faktur nie odzwierciedlających rzeczywistych zdarzeń gospodarczych. Czyn oskarżonego jednocześnie wypełniał znamiona przestępstwa skarbowego penalizowanego w art. 61 § 1 kks. Za czyn z art. 61 § 1 kks odpowiada bowiem ten, kto nierzetelnie prowadzi księgę. W myśl art. 53 § 22 kks księga nierzetelna to księga prowadzona niezgodnie ze stanem rzeczywistym. Uwzględnienie w księdze przychodów i rozchodów tzw. pustych faktur stanowi klasyczny przykład księgi nierzetelnej. Oskarżony miał wszak pełną świadomość, iż prace wymienione w fakturach wystawionych przez spółki (...) nie zostały przez nie (przez ich podwykonawcę) przeprowadzone. Posłużenie się dokumentem (fakturą) nierzetelnym stanowi zarazem o wypełnieniu znamion czynu z art. 62 ust. 2a kks, według którego karze podlega ten, kto fakturę lub rachunek wystawia w sposób nierzetelny albo takim dokumentem się posługuje. Doprecyzować w tym wypadku trzeba, iż oskarżycielowi publicznemu umknął fakt nowelizacji art. 62 kks i wprowadzenie nowej jego jednostki redakcyjnej (§ 2a), z której należało zakwalifikować zachowanie oskarżonego w związku z ustaleniem sumy kwot podatku wynikającej z faktur jako małej wartości (w rozumieniu art. 53 § 14 kks). Zachowanie oskarżonego miało charakter zaplanowany, oskarżony miał wszak świadomość, iż prace zleconego jego firmie nie będą wykonane przez rzekomych podwykonawców bądź ich podwykonawców. Pomimo tego każdorazowo wystawiane faktury były przez niego przyjmowane, uwzględniane w księdze przychodów i rozchodów, a następnie stanowiły podstawę deklaracji podatkowej. Wobec tego jego działanie należało ocenić w ramach tzw. czynu ciągłego z art. 6 § 2 kks. Wypełnienie znamion czynów zabronionych opisanych w kilku przepisach kodeksu karnego skarbowego nakazywało z kolei przyjęcie kumulatywnej kwalifikacji prawnej czynu oskarżonego.

Identyczne uwagi dotyczące kwalifikacji prawnej czynu należy poczynić w odniesieniu do czynu zarzucanego oskarżonemu w punkcie II aktu oskarżenia. W tym wypadku chodzi jednak o podanie nieprawdy w deklaracjach VAT-7K, czyli deklaracjach obejmujących kwartalne podsumowanie dokonanych w danym okresie transakcji opodatkowanych podatkiem VAT. Do składania takich deklaracji W. T. (1) był zobowiązany jako czynny podatnik od towarów i usług. Posłużenie się nierzetelnymi sześcioma fakturami wystawionymi przez spółki (...), F. i P. doprowadziło w tym wypadku do obniżenia podatku należnego o podatek naliczony wynikający z wystawionych pustych faktur. To z kolei doprowadziło do narażenia na uszczuplenie w podatku VAT na łączną kwotę 128.291 złotych. Także i w tym wypadku mamy zatem do czynienia ze złożeniem organowi podatkowemu deklaracji podających nieprawdę prowadzących do narażenia podatku na uszczuplenie (art. 56 ust. 2 kks), nierzetelnym prowadzeniem ewidencji VAT (art. 61 § 1 kks) oraz posłużeniem się nierzetelnymi fakturami (art. 62 § 2a kks).

Decydując o prawno-karnych konsekwencjach popełnionych czynów, sąd zwrócił uwagę na poważny błąd, jaki popełnił sąd I instancji uprzednio rozstrzygający sprawę. Przypomnieć w tym miejscu trzeba, iż w wyroku z 8 sierpnia 2019 roku w sprawie II K 3/19 uznano oskarżonego za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów i wymierzono oddzielnie

kary grzywny. Kar tych sąd – zapewne nie dostrzegając podstawy prawnej ku temu - nie połączył węzłem kary łącznej. Uwadze sądu umknęło wówczas ponadto to, iż w myśl art. 37 § 1 pkt 3 kks sąd stosuje nadzwyczajne obostrzenie kary, jeżeli sprawca popełnia dwa albo więcej przestępstw skarbowych, zanim zapadł pierwszy wyrok, chociażby nieprawomocny, co do któregośkolwiek z nich i każdy z tych czynów wyczerpuje znamiona przestępstwa skarbowego określonego w tym przepisie, a odstępy czasu między nimi nie są długie. Z tego typu sytuacją mamy do czynienia w przedmiotowej sprawie. Sąd winien wówczas w myśl art. 37 § 4 kks wymierzyć tylko jeden raz karę za wszystkie zbiegające się przestępstwa skarbowe na podstawie przepisu, którego znamiona każde z nich wyczerpuje, w granicach określonych w art. 38 § 1 pkt 1 lub 2 kk. Powołany przepis odsyła tym samym do zasad wymiaru kary nadzwyczajnie obostrzonej. Tego w obecnym postępowaniu sąd nie mógł jednak uczynić. Zważyć bowiem należy, iż powołany wyrok w sprawie II K 3/19 został zaskarżony jedynie apelacją wniesioną na korzyść oskarżonego. Wobec tego w ponownym postępowaniu sąd I instancji był obowiązany wskazaniami zawartymi w art. 443 kpk w zw. z art. 113 § 1 kks (zakaz reformationis in peius). Innymi słowy, w niniejszej sprawie sąd nie mógł zastosować instytucji i zasad wymiaru kary, określonych w art. 37 i 38 kks. Wobec tego poprzestano na orzeczeniu kar grzywny za każdy czyn. Zastosowanie zasad określonych w art. 39 § 1 kks (kara łączna) byłoby w tym wypadku zastosowaniem instytucji, która nie powinna mieć miejsca w niniejszej sprawie.

Zgodnie z tym w punkcie I wyroku sąd w myśl art. 7 § 2 kks na mocy art. 62 § 2a kks w zw. z art. 23 § 1 i 3 kks wymierzył oskarżonemu karę grzywny w wysokości 25 stawek dziennych, przyjmując wysokość jednej stawki za równoważną kwocie 500 złotych. W punkcie II wyroku, przy zastosowaniu identycznej podstawy prawnej wymierzono oskarżonemu karę 20 stawek dziennych, przy przyjęciu wartości jednej stawki na kwotę 500 złotych. W przekonaniu sądu orzeczone kary są adekwatne do stopnia winy i społecznej szkodliwości czynów przypisanych oskarżonemu. Spełnią również cele z zakresu prewencji indywidualnej, skutecznie odwodząc oskarżonego od popełnienia tego typu czynów w przyszłości. Działanie oskarżonego w obu przypadkach było zachowaniem wyrachowanym i zaplanowanym. W. T. (1) miał świadomość uczestnictwa w procederze wystawiania i posługiwania się tzw. pustymi fakturami, co w tym wypadku „maskowało” fakt zatrudniania pracowników bez zawarcia z nimi stosownych umów. Stąd też kary wymierzone za zarzucane mu czyny muszą stanowić realną dolegliwość, dając jednoznacznie do zrozumienia, iż popełnianie przestępstw nie może się opłacać. Nadmienić przy tym trzeba, iż w drodze stosownych decyzji organów podatkowych został określony prawidłowy podatek od osób fizycznych oraz podatek VAT. W tym stanie rzeczy wysokość kar grzywny nie razi swoją surowością. Jest adekwatna do możliwości zarobkowych oskarżonego. Trzeba w tym miejscu przypomnieć, iż oskarżony osiąga miesięczny dochód w wysokości około 5 tysięcy złotych. Sąd zważył zarazem, iż kary pierwotnie orzeczone w poprzednim postępowaniu jawią się jako nadmiernie surowe i nieodpowiadające sytuacji materialnej oskarżonego. O ile zatem w wymiarze kar pozostawiono na niezmiennym poziomie liczbę stawek dziennych (wykładnik zawartości kryminalnej czynu), to już wysokość każdej stawki została określona na kwotę 500 złotych, co odpowiada wskazaniom płynącym z treści art. 23 § 3 kks. Tak wymierzone kary grzywny jawią się jako sprawiedliwa i wyważona odpłata za wyrządzone bezprawie. Decydując w tym zakresie sąd miał także na uwadze uprzednią niekaralność oskarżonego. Do popełnienia zarzucanych czynów doszło ponad 7-8 lat temu. Przez ten czas W. T. (1) nie popadł w konflikt z prawem. Jego postawa pozwala na przyjęcie, iż mimo wymierzenia kar grzywny we wskazanym wymiarze będzie przestrzegał porządku prawnego.

O kosztach procesu orzeczono po myśli art. 627 kpk w zw. z art. 113 § 1 kks oraz art. 3 ustawy z dnia 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r., nr 49, poz. 223 ze zm.), zasądając od oskarżonego opłatę w wysokości 2250 złotych (10% kar grzywny) oraz obciążając go wydatkami w sprawie w kwocie 40 złotych. Rozstrzygnięcie w tym zakresie uwzględnia wynik procesu, w którym sprawstwo i wina oskarżonego zostały dowiedzione. Poniesienie kosztów nie narazi zarazem oskarżonego oraz jego rodziny na istotny uszczerbek w utrzymaniu. W. T. (1) osiąga stały dochód, prowadzi działalność gospodarczą. Zapłata kosztów jest zatem możliwa.